

Yksityiskohta Pesii-teoksesta (2018)

Erika Erre www.erikaerre.com

PESIÄ

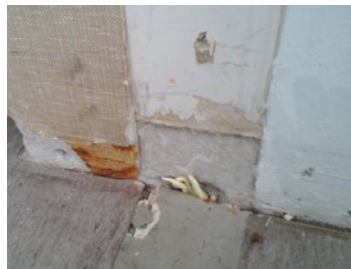
Galleria Huuto Jätkäsaari,
Helsinki 2018

Ihminen erottaa itsensä luonnosta käyttämällä eri sanaa pesästään kuin muiden olentojen kodeista, jotka ovatkin lähinnä ympäristöön maastoutuneita piilopaikkoja pesimistä varten, epäsäännöllisen muotoisia ja luonnon ehdoilla muodostuneita suojapaikkoja. Alkeellisin muoto kodista lienee häilyväreunainen kolo, luola, kun taas ihmisten itselleen rakentamat tilat ovat muiden ja omaa katsetta varten matemaattisesti suunniteltuja suorien viivojen liittoja. Näyttely leikitteli kodin määrittelyillä ja niiden asukkailla, ihmisyyden luomilla kehyksillä, outoudella, joka syntyy ei-ihmisen pesän ollessakin geometrinen muoto. Asukkeina oli tekemiäni keramiikkaolioita.

Hiekka, jota on käytetty yhtenä teosmateriaalina valikoitui mukaan lapsuuden mielikuvasta: kun olin pieni, luulin sitkeästi että pyramidit olisivat rakennettu hiekasta. Ihmettelin asiaa kovin, sillä omat hiekkalinnani olivat kovin hauraita ja särkyviä ja mietin miten pyramidin sisällä voi olla huoneita ja käytäviä, vaikka omissa kokeiluissani ne aina romahtivat. Aikuiselle itselleni hiekan pettävyys ja muuttuvuus symboloikin kodin ja tuttuuden katoavaisuutta. Eläinten pesät ovat yleensä väliaikaisia. Ihminenkään ei voi tuudittautua ajatukseen oman kotinsa ehdottomasta ja ikuisesta pysyvyydestä.

****

AJASTAIKA

Galleria Lapinlahti,
Helsinki 2018

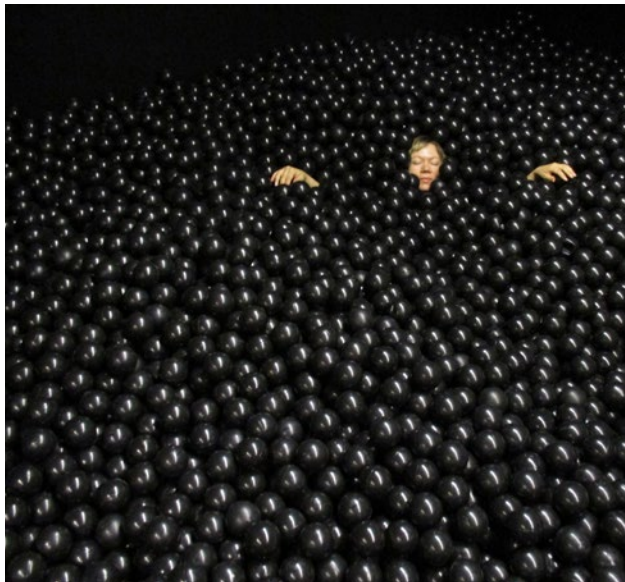
Häiritsevänä ja ihmisen rakentamaan paikkaan kuulumattomana elementtinä madot ovat yksilöllisesti tehtyjä, mutta muodostavat myös massaa. Historiallinen ja arkkitehtuuriltaan arvokas rakennus, joka on rapistumassa altamme, sijaintipaikka johon luonto on tullut häiritsevän näköisessä olomuodossaan esille. Vaikkakin madot edustavat luontoa ja elämän kiertokulkua, ne ovat itse keinotekoisia, muovisia, elottomia. Jähmettyneinä ikuisesti kiemurtelussaan. Teos levittäytyy myös piilopaikkoihin, reikiin ja rakennuksen rakoiluihin. Ajan kuluessa, jota myös näyttelyn osana ollut kellotauluton kaappikello symboloi, madot lisääntyivät.

Olen viehätynyt taiteen esittämisestä epäpaikoissa ja olen toteuttanut sitä aiemminkin eri teoksissani, mutta Lapinlahden rakennus on niin kaunis että tunsin itseni etuoikeutetuksi tehdessäni sitä siellä, hyödyntäen sen surullista rapistunutta tilaa jossa on paljon mielenkiintoisia rakoja.

Vuosien paino joka kuluttaa ja kuolettaa, lepää rakennuksen päällä, kaiken päällä. Ihmisen käden jäljen ottaa haltuunsa toinen elämänmuoto, jatkaen elämää omalla tavallaan.

Teos levittäytyi tilassa. Osa madoista oli tehty fluoresoivasta materiaalista, hykertelin ajatuksesta että ne hohtivat kuin aaveet öisin hiljentyneessä rakennuksessa.

****

HAUTA & HAUTA II

HAUTA

Forum Box 2016,
Pallomeren pallot, liike, ääni

Teos on galleriaan tullut pieni pala merta, joka on muuttunut mustaksi surusta. Materiaalina on pallomeren pallot, joiden ajoittaisesta liikkeestä syntyvä ääni on kuin irtokuva elävän meren aallokon kohinasta, kuolevan meren itkua. Tummiin laineisiin hukutaan, mutta meri on myös itse hukkumassa. Saasteeseen, ihmisiin.

Moottoreista tuleva liike ja ääni puhaltavat elämää frankesteinin hirviömäiseen muovimereen. Ei ole enää romanttista kimmeltäväänsinistä ulappaa jota seilorit rakastivat, vain musta lätäkö kuolinkamppailussa, kuin viimeiset pisarat Mariaanien haudassa, joka lapsena tuntui käsittämättömän kiehtovalta. Material keinotekoinen kömpelö aaltoilu, kuin surumaininkien vyöryt, asettuvat sattumanvaraisesti ja epävakaasti kuten elämässä. Murheeseen voi hukkua.

Teos on syventyi henkilökohtaisemmaksi sen työstämisen aikana tapahtuneen äidin kuoleman vuoksi. Se alkoi symboloimaan myös äidin sylin hyvästijättöä, lapsuuden leikkimaailman lopullista päättymistä, jonka jokainen joutuu omalla tavallaan kohtaamaan.

HAUTA II

Rytmitaju 2017 -näyttely, *Hyvinkään taidemuseo 2017*
Pallomeren pallot, sekatekniikka

Pallomereen sai halutessaan kiivetä padon yli ja mennä teokseen uppoamaan. Hauta II on toinen versio teoksesta joka oli aiemmin esillä Forum Boxissa 2016, jossa teos oli moottoroitu ja luoksepääsemätön, vain katseltavana, tässä olomuodossaan pallomeri on riisuttu moottoreista ja muuttunut henkilökohtaisesti koettavaksi ja jokaisen omaa kehollista kokemusta ja reagoitua sallivaksi.

****

VIERAS / PLEROGENIUM SUBRUTILUM

Unknown Cargo,
Helsinki 2014

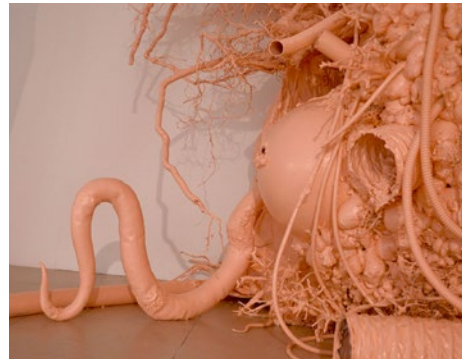
Vieras tarkoittaa suomen kielessä kahta asiaa; jotain joka tulee, kutsuttuna tai kutsumattomana paikkaan joka ei ole vieraan. Se tarkoittaa myös jotain outoa, erilaista, tuntematonta, paikkaan tai tilanteeseen kuulumatonta tai sopimatonta.

Vieras, joka tuli Unknown Cargoon on tuntematon itsessään, etääntynyt kaikesta: se ei ole aivan kasvikuntaa, vaikka muotoja on siitäkin, se ei näytä kuuluvan kokonaan mihinkään outoon eliölajiin jonka voisi kuvitella asustelevan jossain valtamerten syvyyksissä tai ulkoavaruudessa, eikä se sovi olemukseltaan täysin ihmiskunnan luomaan teollisuuteen. Kaikki eri osaset ovat saaneet kliseisen sarjakuvamaisen, nukun muovi-ihonvärin päällensä, kalvon joka yhdistää ja samaistaa. Vieras on risteymä, mutantti, lajiton.

Vieras -näyttelyn sulkijaiset olivat myös ristiäiset! Taiteilijan neuvonantajana toiminut Helsingin yliopiston latinan kielen dosentti Reijo Pitkäranta paljasti teoksen latinankielisen nimen sulkijaisissa. Pitkäranta on tullut tunnetuksi mm. Yleisradion latinankielisistä uutisista Nuntii Latini.

Plerogenium viittaa teokseen sisältyvien aineiden heterogeenisyyteen. Plero- = moni-, täysi-, genium tulee sanasta genos = suku. Subrutilum tarkoittaa vaaleanpunaista.

****

Kuva: Antonio Riccio

YOUR DREAMS WILL NEVER COME TRUE

Sale Alcalá,
Madrid 2014

Leimasimella tuhansia kertoja toistettu lause,
muuttuuko toiston kautta todeksi?

Olen tehnyt eri sanoilla ja lauseilla
leimaamisteostani useita kertoja vuodesta 2005
lähtien, viimeksi ARCO Madridin yhteydessä olevaan
Juha-Heikki Tihisen kuratoimaan ¿Finlandia?
-näyttelyyn.

Kyseessä on toiston rituaali, ja sanojen
muuttuminen visuaaliseksi efektiksi. Tekstiä on
paitsi isona massana, myös pieninä esiintyminä
ympäri näyttelytilaa, kuin homeläiskät seinissä.
Osaa ei edes huomaa, tai vasta lähemmäs tultua
näkee että tummuus koostuu kirjaimista. Tuhannet
leimat, jotka muodostivat kokonaisuuden ovat
periaatteessa ainutlaatuisia yksilöitä, yksittäisiä
tekoja, silti massaa.

On mielenkiintoista nähdä leimattava rakennus
/ näyttelytila toisin silmin kuin tavallisesti
ripustaessa. Leimoille sopivat epäpaikat, nurkat,
lattianraja, ne paikat joihin ei teosta kehyksineen
välttämättä ripustaisi. Leimaamistyö on jotain
mihin palaan, visuaalisena teoksena, prosessina,
performanssina.

****

